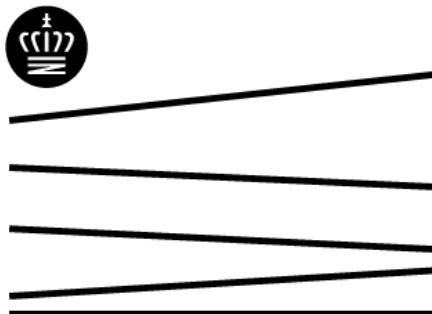

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

af T. [i.e.: C. A. Thielen].

Titel | Title:

Enveloppens eller Saloppens forunderlige

Hændelser : en comisk Roman oversat af Vers

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : trykt hos L.N. Svare, 1763

Fysiske størrelse | Physical extent:

30 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

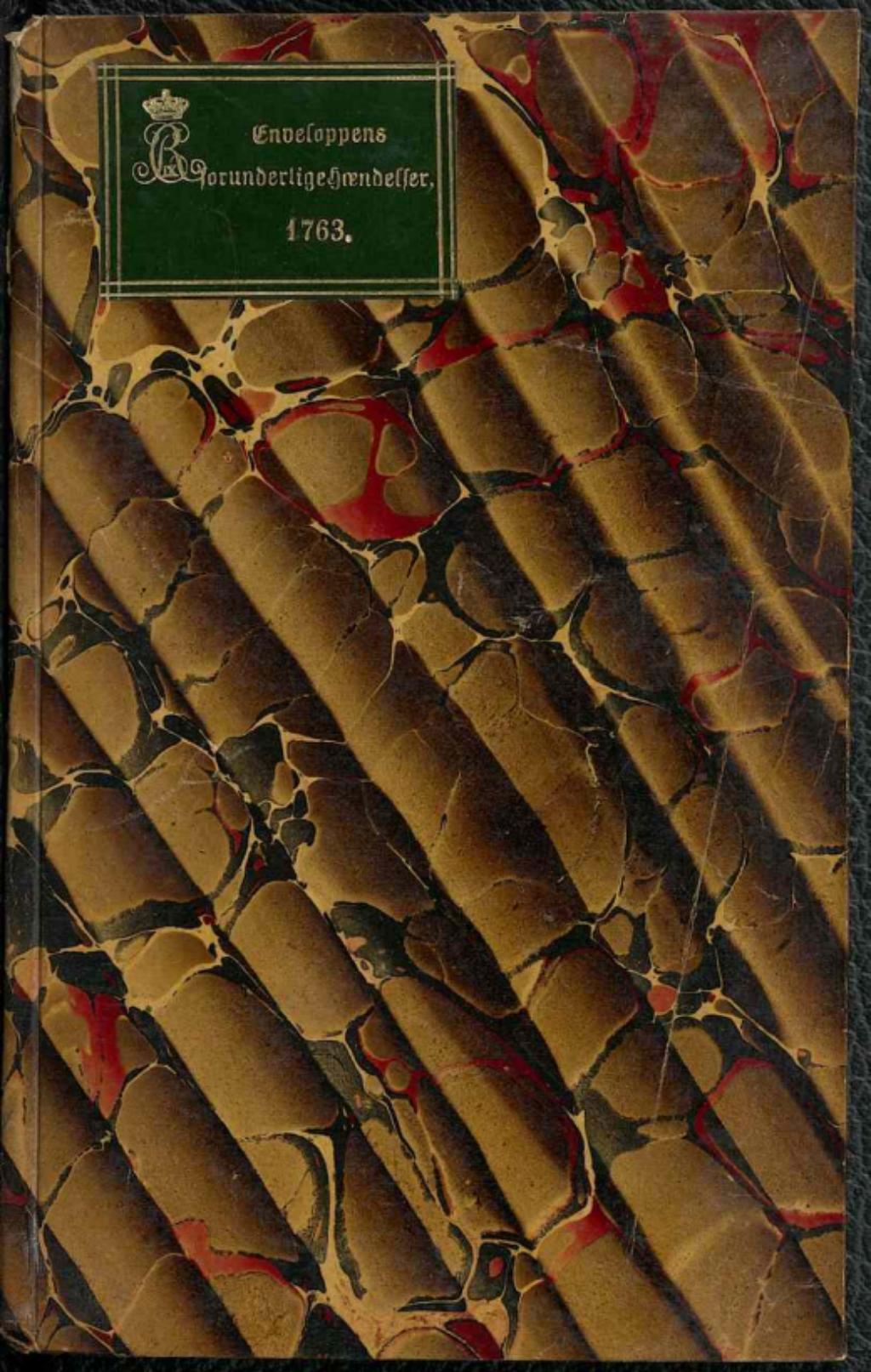
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Enveloppens
Gorunderlige Hændesser,
1763.

58.-365.

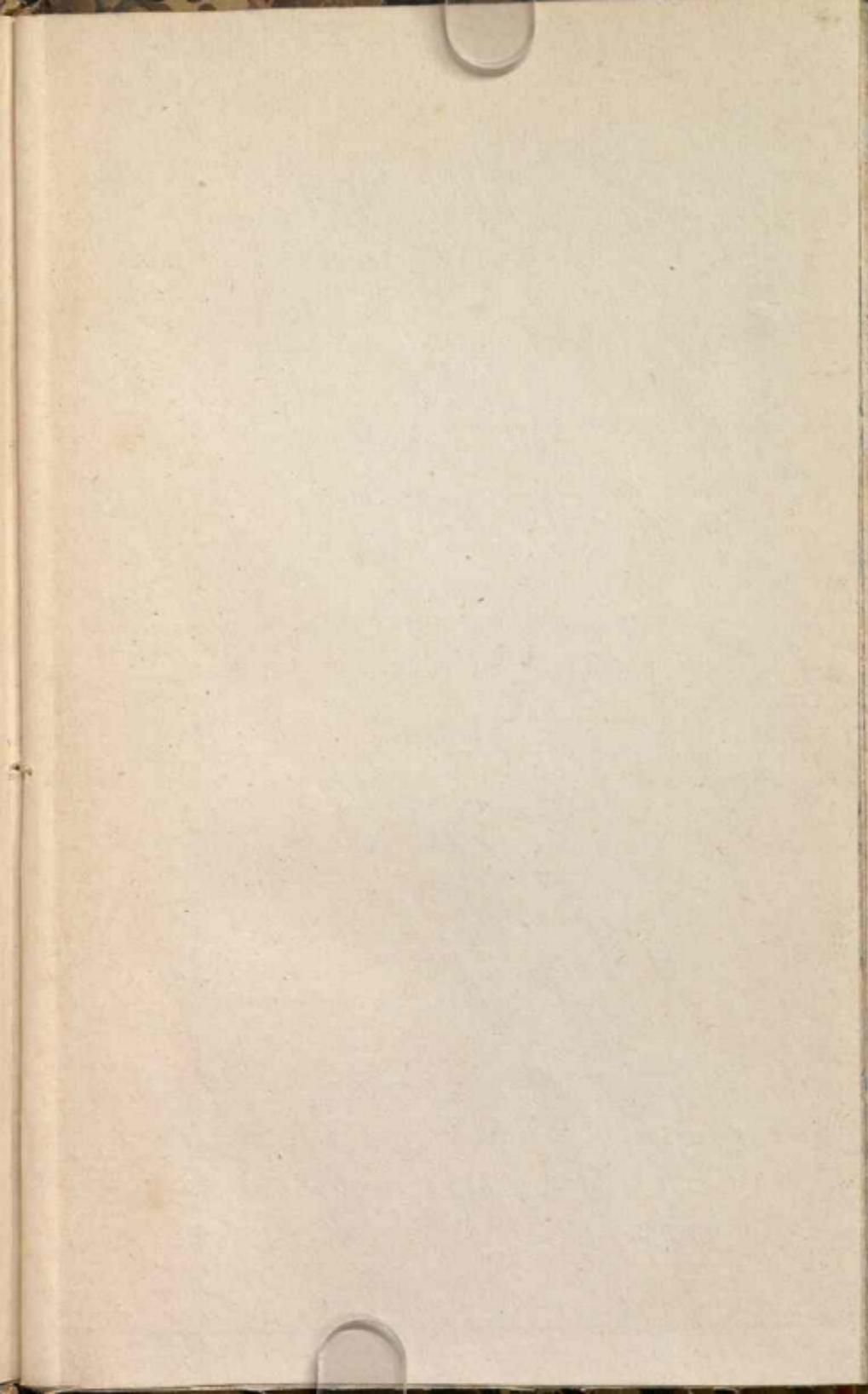
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

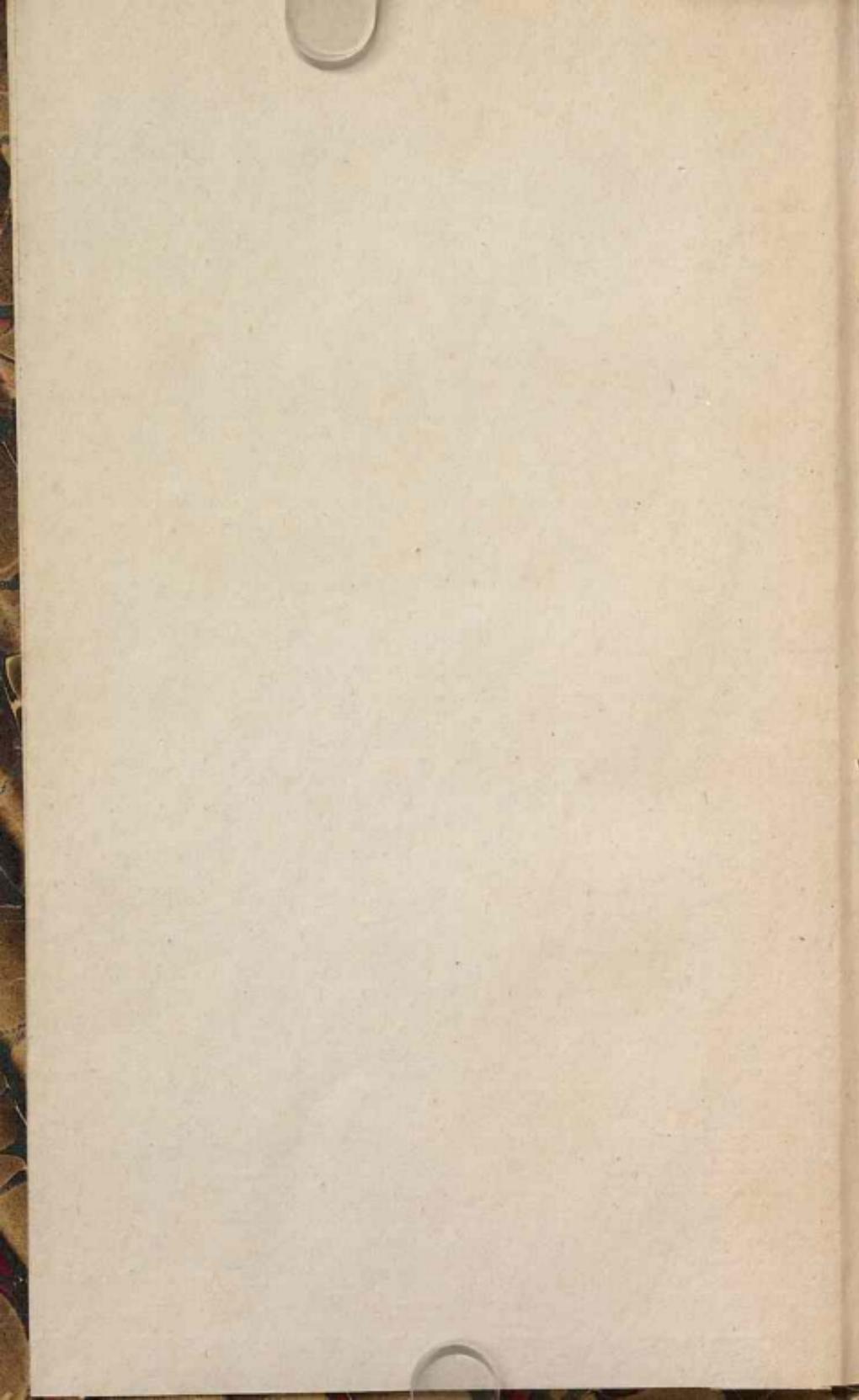

11580813462 X

+Rex

En veloppens
eller 58. - 365.
Saloppens
forunderlige
Hændelser,
en
Comiſſ Roman.
oversat af Vers.

København, trykt hos L. N. Svare.

For Verkets Vigtigheds Skyld vil jeg
skrive et Brev, i Stæden
for en Fortale.

Allerkiereste Muse!

Dersom din Principal, Mester Apollo ikke
har laant sin Liire ud til en Poet, eller til
et andet vigtigt Hoved; saa giv mig den Vil-
lighed og bede ham: at laane mig den. Inden
en Tiid af 9 Timer skal jeg levere ham Liiren
ubeklageligt tilbage.

Sødeste Muse! dersom han spørger:
hvortil jeg vil bruge den; saa svar: at jeg vil
oversette en Efterretning om Envelopperne,
nemlig om deres Opfindelse, Antagelse, Nutte
og Undergang. Svarer Apollo, at man
funs har lidet Ere af Oversættelser, og at man
ingen Deel har i Skriftet som man har over-
sat; saa siig ham fun paa mine Beyne: at det

ikke er hans Sag; men laaner han dig Liiren
uden Indvendninger, saa vil jeg lade denne
Eingst hendte hos dig. Jeg forbliver med
storste Høyagtelse

Allerkiereste Muse!

Manglebierg ved Hirschholm din Ven.

den 9. Julii 1763. Oversetter af disse

Tildragelser.

P. S.

Aarsagerne til denne Begieringere:
ere Pro Primo: at være saa lykkelig, at
være vores Skionnes Hierter med
disse Tildragelser. Pro Secundo:
at jeg kan forandre noget i Autorens
poetiske Tanker. Pro Tertio: at
jeg kan vælge en anden ulykkelig
Hændelse, i Steden for den, som blis
ver fortalt i Originaler, = = = Bliv
ikke vred kiere Muse! at Ester-Skrif-
ten er vigtigere end Brevet.

En-

Enveloppens eller Saloppens Tildragelser.

Første Deel.

Engang om Natten, da Maanens halve Lys skinnede paa vores Planet, da Ulbene vare muntre, da overtroiske Modre, og Nympherne paa Landet formodede Besogelser af underjordiske Beboere og af Spøgelser, da den glerige Orgon talte sine Penge: den frække Vægter gabede, da Trax forbandede Spillet og Lykken: da den aarbaagne Hane galede ved Midnats-Tid; da vaagede den store Mode-Opsindelse, Madame Duschap.

(Denne Kone var for nogle Aar den berømteste Konstnerinde i Modernes Opsindelse; men, om hun lever endnu, det veed jeg ikke.)

Denne ørværdige Kone, veltede sig bemeldte Nat, uden Sovn, i Sengen, snart til den ene, snart til den anden Side, og anvendte den sørste Deel af samme, til de dybeste Betragtninger i Mode-Riget. Patriotiske Tanker forgaarsagede hende Græmmelse, fordi det smukke Kion var alt for foranderlig i Moderne.

Madame Duschap betragsede meget mechanist denne
 Horderveses-Kilde; dersor solede hun samme Pine, som
 en Autor soler, naar han i dybeste Betragtninger over-
 legger sine Sæser. Hendes hele Aand var opfyldt
 med nye Opfindelser; men hvilken Opfindelse, som siile-
 lede Mode-Hungereu, torde hun vælge? . . . hun til-
 bad i det samme Gudinden Juno, at hun vilde staae
 hende bi. Hun beklagede sig over den Angst, hun for
 Modernes Skyld maatte udstaae, og over den Sorrig,
 som Kvinde-Kiænnet, med nye Opfindelser foraarsagede
 hende. Hun tænkte tilbage paa den gyldne Tid, i hvil-
 ken man kunde kiende dem paa Dragten, som burde kal-
 des: Excellence og naadige. Endelig, udmattet af
 Beskyninger saldt hun i Sovn; men neppe havde hun
 sovet et par Minuter, saa saae hun i Drømme, Gudin-
 den Juno. . . . Gudinden var overmaade prættig.
 Hun var omringet med Gratiernes, og allehaande Slags
 Genier flagrede omkring hende. En af disse, jeg troer
 det var Cipripor, visse, ester Gudindens Besalning,
 den sovende Duschap en Pudder-Kappe. Madame
 Duschap vidste ikke, om Gudinden vilde straffe, eller
 om hun vilde være naadig imod hende; men det smukke
 Dreng-Barn Cipripor satte Mod i Duschap, og sagde:
 See Duschap! dette, nemlig denne Pudder-
 Kappe, forærer Gudinden dig. Tag Mynsteret
 deraf.

veraf. Denne Zirat skal i Fremtiden ligge paa
 de Smukkes Skuldre. Denne Mode skal sette
 Skræf i Pøbelen og giøre Bovehalsene forsagte.
 Kun de ædle Legemer og de smukke Fejl skal bli-
 ve skulte under denne Enveloppe. See Dü-
 schap! dette Omhæng skuler den slet byggede
 Hals og Bryst. Under denne Dragt vil de
 Skin'hellige endnu holdes for frommere end i
 Snorlivet, fordi denne skuler mange forsænget-
 lige Ting, forhindrer mange Fristelser og holder
 Samvittigheden i Lige vægt. Og dersom du
 twivler om disse Satsers Sandhed; saa lover
 Gudinden: at Envelopperne skal twinge Mand-
 folkenes Hierter til Kierlighed. Enhver skal bli-
 ve vaer, at det er bequemmere at gaae med sin
 Phillis under Armen, naar hun har Envelop-
 pen paa, end naar hun er snort i et Fruentim-
 mer Harniss. Riere Düschap! betenk dette, og
 fatte Mod til denne Dragt! giør dig Uimage, at
 forstaffe dertil de behovende Nædvendigheder nem-
 lig Afreuser, Sinfonier og Mopsletter, som skal
 formere Enveloppernes Herlighed og Anseelse.

Bed disse sidste Ord forsvandt June og Hendes
Høgesskab. Duschap vaagnede, takkede Gudinden yd-
mygsl for denne guddommelige Gave. Hendes høje
Siel følede allerede en vdsigelig Glæde over den deraf
flydende Fordeel, og hun saac forud, at Envelopperne
truede alle andre Moder med Undergang. Den glade
Duschap udvalgte altsaa allerede de deylige Mor-
reuer, Bouquets, Bourletter og tusinde Slags nye
Billeder.

Førend jeg fortæller mere om Enveloppens
Sildragelser, saa vil jeg spørge de Læserinder, som vil
være lerd. - - Var det ikke nødvendigt, at Duschap
af Poeterne blev gjort udsadelig, eller, om det ikke var
billigt, at man i det mindste opreyste hende en Ere-
støtte? - - ligner hun ikke den store Newton? efteraber
hun ikke Leipniz? Disse Mænds Aand tænkte rigtig i
Sovne, og derefter skreve de deres nye Satser vaagende.

I mod Morgenstunden faldt Duschap først i
Sovn igien, og saasnart denne konstige Kone har hvilet
sig lidet, saa vil jeg fortælle dem alt det, som hun, til
det smukke Rions Fordeel foranstaltede.

Auden Deel.

Saasnart Madame Duschap vaagnede, saa klædte
hun sig hastig paa, og ilede med lange Skrit til Silke-
Handleren.

Handleren. Hun kiochte af den beste blommeude Atlas,
 som var at faae. Ligeledes kiochte hun Silke til Mons-
 ger. Med dette belæstede hun en Arbejds-Karl. Hun
 ilede, som Seyervinderen, hvis Bytte Muul-Eslene
 bare, til hendes Boelig. Hun gif saa fast, at hun
 neppe kunde drage Manden, og neppe kunde hun befale,
 at hendes Opvarterke i en Hast skulde hente nogle af de
 Herrer, som sidder krumm og med mavre Ansigter syer
 Snorliver og anden unødvendig Stats til der smukke
 Kion. Tuonetto gif hastlig, og Skræderne blevle lige-
 saa glade over dette Bud, som en Arving, naar han
 faaer den Efterretning, at hans rige Fætter har forladt
 dette Timelige. De ilede til Madame Duschap.
 Imidlertid saae hun vel hundrede Gange udaf vinduet
 og ventede med siørste Utaalmodighed paa disse hæderlige
 Mænd. Endlig forsamlede de sig i hendes Forværelse
 og ventede paa hendes Befalninger. De formodede:
 at hun havde opfundet noget, som forandrede Damer-
 nes udvortes Dannelse og forskaffede dem en nye An-
 seelse. Imidlertid maaledede Tyschap Atlas til 55 En-
 velopper, og da hun med dette sinderige Arbejde var
 færdig, saa lukkede hun Doren op, og faae 14 krymme
 Rygge, som bukkede for hende, ligesom Indianerne
 bukke sig for deres Afgud Vitzlipugli. Derefter satte
 hun sig paå hendes Lære-Stoel og undervisede dem i
 denne nye Forretning. De tog, som lydige Discipler

med Opmerksomhed mod denne Underretning. Derpaa
svor hun en Ged ved Juno og den ny opfundne Dragt,
at den, som leverede hende den første Enveloppe, skul-
de saae dobbelt Betalning. Nogle af disse berømte
Mænd vare over dette Mestersyssel nær besvimedede.
Nogle trækkede Parvogen fra den eene til den anden Side.
Nogle stoede gandse dybsindige, trykkede Kinderne sam-
men med Næven, holdte paa Hagen, eller tog Snusto-
hal. Somme spurgte: hvorledes? hvorledes? og nogle
stoede, som de vare forhexede og sagde Kun: ja! ja! ja!

Da de nu havde erholdt fuldkommen Esterrel-
ning om dette vigtige Verk, saa gif de med saadan en
Mine fra hende; som man ellers kun bliver vaer hos
Krigsfolkene, naar de gaaer med Mod i Slaget. . . .
Den eene, da han kom hiem, sagde strax: Stille Kone!
Nor jer ikke Born! Gaae i Kammeret! forstyrrer ikke
mine Komzepter! . . . Alle vare stille, og hele Værk-
sædet var ledig for Støy og Sladder. Svennenes
Puls slog hestiger end tilforn. . . . Bursche! sagde Mes-
sieren: være flittig i Dag, griber jer an! ellers mister
jeg en stor Lykke. Svennene begave sig derpaa strax
hver paa sin Post, ligesom Hægterne i de Olympiske
Lege gjorde sig færdige til at vinde Prisen, saa vilde disse
ikke heller spare deres Kræfter og Vaaben. Enhver
vælgede iblant hundrede Maale den spidste, og lavede
Silken

Sikken til, at al Ting skulde være paa reede Hænder.
 Den fordoblede de deres Glid, og neppe var en Lime forsloben, saa bar Mesteren allerede Enveloppen til Madame Duschap. Hun blev ham vær, førend han kom til hendes Huus; og hun gik ham i Mode med udstrakte Arme. I er den ærligste Mand, raabte hun: Kommer! Kommer gesvind Mester Laurent! Han bulede sig ydmygst, og de, som saae disse Complimenter, sværger derpaa: at det loed, ligesom han krobs paa alle fire ind ad Døren. Hun forundrede sig over Enveloppens Skionhed. Hun roesede den saaledes, at Skræderen af bare Glæde nær havde grædt. Derpaa forerede hun ham en Ducat, som det Præmium, hvilket hun havde lovet den Mester, som leverede hende den første Enveloppe, og betalte ham en Ducat i Arhendts-Lon.

Duschap hængte dette Seyertegn, Enveloppen med stor Verbedighed op paa Væggen. I det samme lod sig flere Skræder melde, og da de saae den ophængte Enveloppe, saa forstrekkes de over dette Syn, og ærgrede sig, at deres tappre Amts-Broder havde vundet Prisen; men Seyervinderen saae med e stolt Mine paa dem. Jen Lid af en halv Lime valle 14 Skrædere forsamlede i Duschaps Envelo-Tempel. Hendes Siel var opfyldt med Glæde over

den

denne Fest. Hun hængte alle Envelopperne omkring
 hendes Soffa. Skæderne bukkede og hun betalte dem
 deres Arbejds-Lon og lovede dem hendes Mand. . . .
 Da hun nu var eene, saa sadte hun sig, som en Dom-
 mene, med en sammenfoldet Hånd, i hendes bestie Leh-
 nesivel, og tænkte paa denne Tildragelse med Juno og
 Enveloppen; men, tænkte hun: hvilken Dame bør nu
 nyde den Ere, at bære den første Envelope? . . .
 Efter mange Betænkninger vølgede hun endlig den al-
 lerfornemste. Hun havde vigtige Marsager til at vælge
 hende, fordi denne Dame uden Modsigelse betalte alt
 det, som Duschap begjærede for hendes Umage og Op-
 findelse. . . . Hun lod sirax spende for, og fikke med
 en Envelope til Hove. Undervejs bad nogle Tyg-
 ger hende om Misser. Han gav en Hver, fordi hun
 formodede at vinde Cent pro Cento paa Envelopperne;
 dog, her var atter en Steen i Beyen, hun vidste endnu
 ikke, om hun vilde sælge eller forære Enveloppen til
 Damen; men Gierrigheden beholdt Pladsen. Hun
 reignede over, hvor meget en fornem Dame burde be-
 ale for Opfindelsen, for Materialerne og for Arbeits-
 an. Hvad? sagde hun: forærede jeg dette Mynster
 i den allerdyligste Dragt bort, saa vilde man i Frem-
 den hverken agte eller betale de slettere Morder. Ney!
 gde hun videre: Høfset kan betale, og derfor dog
 de mig bevægen. I disse Tanker holdte Bognen
 for

for Slottet. Uden at spørge, uden at lade sig melde, gik hun ind i Hyrstindens Antichambre. Alle Kammer-Fruerne blev glade over Duschaps Ankomst, og spurgte hinanden: hvad? hvad Nyt har vel Duschap? . . . denne gamle forsigtige Kone hadde lagt en Silfedug over Enveloppen, altsaa kunde disse Nysgierlige ikke giætte, hvad hun saa betenk som sogte at skule. Besgierligheden steeg hos de omkring staaende endnu til en højere Grad, og tilsidst trængede de sig saa nær til Duschap, som Pøbelen til Heroldens Hest, naar han bringer Esterretning om Hyrstens Sejervinding. Herover blev hun vred. Hun holdte den nye opfundne Dragt fast med begge Næver og bad, at man vilde melde hende, og denne berømte Konfiderinde blev meldet i samme Øyeblik.

Tredie Deel.

De, hvilke i det Tyrkiske Rige stammer ned for Ma-homed, har, frem for andre, fortrindet i Retten, og des Processer blive først afgjorte. Ligeledes havde Duschap her den Ære, at hun, frem for de Damer, som i samme Tid gjorde Cuur, erholdt Audienz hos Hyrstinden. Duschap saae med en hoy Mine tilbage paa de nysgierlige Damer. Hyrstinden saae naadigst til Duschap

Düschap da denne tog det Gilde: Dette af den smukke Kurv, i hvilken dette Wunderværk laa. Hendes Højhed saae med sidsie Agtsomhed paa det, som Düschaps Aand med besynderlig Klogskab havde opfundet. . . . Nu kom Enveloppen i den fornemmesie Dames Haand. Denne Prinzesse roesede Opsindelsen af dette vigtige Werk. Hun roesede Gaandet, den med Konst knyttede Cordon og Atlassens sorte Glands. Hun taffede den Gamle for hendes gode Omsorg, og kaldte hende: Mutter Düschap. Gyrstiinden forsøgte, hvorledes Enveloppen klædede hende, og man blev sirax vaer, at man i samme kunde forvare sig for Kulden, og at den tyndeste Wind kunde blæse igennem den i Heeden. Kort, det var den besie Mode, som man siden Verdens Skabelse havde seet.

Damerne stoede endnu uden for og drehede paa deres Bister. Endelig erindre Gyrstiinden, at de vilde giøre deres Oprættning hos hende, og det blev dem al-lernaadigst tilladt at betragte Enveloppen. Deres Beskyrtelse derover var meesi overnaturlig. De blev saaledes rørte ved dette Syn, som kiendere blive rørte ved et nyt og smukt Oprin i en Opera. I blank den nem vare dog nogle, som følede Avind, Galonsie, Fortred og andre farlige Lidelser, fordi deres Garderobe ikke eyede saadant en Prydelse. En af disse Fruer, hvilken

Hvilken jeg ikke vil nævne, taug ved alle Bersminnelser
stille; men en dødelig Farve lod sig til Syne paa hen-
des Kinder, og hendes Smerte var saa ighennem træn-
gende, at hun faldt i Besvimelse. De omkring staa-
ende Fruer kom hende strax til Hjælp med Eau de Venus,
Eau de Cedro og forbandede i Lanferne den nye Enve-
loppe. Efter en Tid af 10 Minuter, kom denne syge
Frues Siel tilbage. Hun tog strax derpaa Afsked med
Prinzessen, og de andre Fruer giettede, at denne Syge
lavede til Barsel; men Duschap sagde sagte til Prinzes-
sin: Denne Grue vil altsaa vist nok føde en Enveloppe.

Da Madame Duschap havde faaet Envelop-
pen meget vel betalt, saa kørte hun fornøjed hjem, og
befalede hendes Tuonette, at hun skulde giøre sig Uma-
ge, for at faae Esterretning, hvorledes den syge Dame
besandt sig. Denne vistige Pige sik snart at vide: at
denne gode Dame havde ærgret sig, fordi Duschap ikke
havde bragt hende den første Enveloppe: Hun skulde
have bragt hende den strax efter Skabelses Timen. Pi-
gen fortalte dette til Duschap, og denne fromme Kone
havde skyldigst Medlidenhed med Fruen, i sær, fordi
Marquisinden vilde have betalt hundrede Kroner for dette
uforligelige Mestersykke. Duschap fortrod denne
Synd, og i det samme sik hun det lykkelige Indsald, at
hun vilde forvandle hendes straffældige Forseelse til Dyn.

og

og vilde lade sette en Capuchon, deslige man tilforn endnu ikke havde seet, til Enveloppen. Hun lod ogsaa strax sye dette Smykle i Rakken paa Enveloppen, og stede dermed til Marquisinden.

Düschap blev strax meldt. Marquisinden var vel noget upasselig; men alt for ædelmodig til, at undsee sig for Düschaps Besøgelse. Hun loed hende komme til sig. Den Gamle græd; men Marquisinden tilsagde hende Raade og Forladelse. Derefter tog Düschap den med en Capuchon pyntede Enveloppe frem, og holdte samme med begge Hænder op i Veiret. Marquisinden forundrede sig over Düschaps forunderingsværdige Opfindelses Gaver; men den Gamle svarede: Raadigste Marquisinde! Jeg har syndet imod dem, fordi jeg ikke har forøret dem den første Enveloppe; men her nedlegger jeg en for deres Fodder, som endnu er af en konstigere Skabning, end den forrige. Jeg tor bande paa, at man endnu ikke har seet en saadan Opfindelse til Hove; og jeg er lykkelig, om denne besalder deres Raade.

Riere Düschap! svarede Marquisinden: kael ikke om det forrige! jeg er jeres Veninde. Gib mig kun den kunstige Capuchon, og tag imod disse hundrede Kroner. Düschap undsaae sig at tage imod denne Foræring, ligesaa som en forelsket Pige, naar hendes Adonis

nis vil kyssé hende, og Marquisinden glædede sig over Enveloppen, som Hørnene over deres nye Dukke. : : Derpaa tog Duschap ydmigt Afsted med Marquisinden, og var saa glad, ja saa fornøjet over hendes Lykke, at hun fortalte dette til Tuonette, forærede hende en Krone, og lovede hende en Mand.

Fierde Deel.

En af Guderne, jeg veed ikke hvilken, blev misundelig over Marquisinden, fordi hun i Enveloppen alt for lit betragtede sig i Speiglet; dersor laante han hendes Abekat noget menneskelig Forstand og tillige Gebærderne til at efterabe Marquisinden ret naturlig. Til al Ulykke var dette Creatur allene i Værelset, hvor hun plejede at klæde sig paa, og legede til Tidssordriv med den samme Steds liggende Stats, og tilsidst ydermere med Enveloppen. Han bar denne Zirat til Mat-Bordet, hængte den om sig, og gjorde hundrede Vendninger, just da Kummer-Pigen kom ind, og ful Abekatten, som havde svøbt sig i Enveloppen, at see; men ikuns bag til. : : :

Naadigste Frue! sagde Pigen: hvad for en Klædning besaler De, at jeg skal tage ud af Garderoben

ben til Opera? . . . I det samme saae Abekatten sig
 vmt. Denne overtroiske Jomfrue forstrekedes, hun
 kreg, løb og fortalte det til den, hende i Mode kom-
 mende Pige, lat den lebendige Teufel var i Kammeret.
 De skrege og løbe begge til Marquisinden. Kammer-
 Pigen vræd Hænderne, og fortalte, at den Onde sad
 for Speilet, havde paa Hovedet og paa Hornene en af
 Fruens besie Synfonier, og den øvrige Deel af hans Leo-
 geme var svært i Enveloppen. Ach! sagde hun vi-
 dere: ach forlad mig naadigste Marquisinde! jeg
 troede virkelig, at det var dem selv, som sad med Enve-
 loppen paa, derfor spurgte jeg den Fordomte ad, i
 hvilken Garnitur de i Aften vilde lade sig see i Opera-
 Huset. I det samme saae den Onde paa mig. Ach!
 Tanden er dog en Tusend-Konstner, . . . Tie! tie! sagde
 Marquisinden: kald paa Betinterne, tillige paa Se-
 cretairen, Sveizern, Kocken, Kusken, paa Forrideren,
 Gaarde-Karlen og paa alle her i Huset. . . . De kom
 løbende Marquisinden til Hielp, og holdte Raad, hvos
 som skulde vove at undersøge, om det forstrekkelige Spø-
 gelse endnu var i Kammeret. Alle roveste deres Troe-
 stab; men ingen vilde see til, om den bestialiske Misser
 endnu var i Kammeret, fordi ingen torde vove at slæss
 med saadan en mægtig Fiende. De fortalte adskillige
 Eventyrer om Spøgelser. I det samme erindrede Mar-
 quisinden, at hendes Geistlige ikke var til Stede. Det
 er

er sandt, sagde Secretairen: deune Mand burde være her. Han troer ikke, at der ere Spogelser til. Nu havde han den beste Leylighed til at bevise, at Spoglers Nærværelse kun er en Fantasie, og nu kunde man see, om denne Bespottete var saa behirretet, som han vil overtale os at troe. : : : Marquisinden befalede Løberen, at hente Kapellanen. Neppe havde Kapellanen hørt denne Esterretning, saa besluttede han strax paa Stedet, at see denne Dievel under Dyrnene. Han kom. Han lœd ad Marquisindens og Folkenes Frytsomhed, og i det samme kom Madame Duschap og bragte Marquisinden nye Cabrioler. Hun saae at Marquisinden græd. Strax græd ogsaa Duschap; endskonest hun ikke vidste Aarsagen til denne Bedrovelse. Kapellanen gav imidlertid Ordre hvorledes en hver skulle forholde sig imod Spogelset. Han befalede Rudsten, at hente Vidste. Derefter gav han hver en Vidste, og sagde, at han vilde føre dem an. Alle svore, at de vilde staae ham bie med Liv og Blod; men alligevel ryggede deres Legemer, da de nærmrede sig til Dievelens Værelse. Somme af dem læste og bad, at den Gleme ingen Skade vilde giøre dem. Fruentimmerne og Marquisiden blev tilbage. Døren blev aabnet, og den forvorne Kapellan saae Abekatten, som kaldtes Arlequin, med et artigt Sæt paa Hovedet og med Enveloppen om Livet, siddendes paa en Stoel. : : See! sagde Kapellanen;

pellanen: sidder du her Kamerat? - han tog sat paa
 Abelatten og bragte ham til den beængstede Marquisinden. Strax rev den fortørnede Duschap ham En-
 veloppen fra Livet, og Marquisinden besalede Kud-
 sken: at give Harlequin nogle Slag. Kudsk'en slog
 brav til; de andre, i sær Kapellanen bad for Abelatten;
 men Duschap ønskede ham tusende Slag, fordi denne
 Modvillige havde bestemmet denne kostbare Dragt.
 Hun beklagede sig for Marquisinden. Ach! sagde
 hun; dette er et ondt Forvarsel. Jeg vil ikke være
 ærlig, at dersom kun halvparten af denne Tildragelse
 bliver bekendt til Hove, saa maae mit nye opfundne
 Mesterstykke taale den største Forhaanelse, og inden saa
 Dage bliver den fortrængt af slettere Opsindelser. (Hun
 græd.) Ach naadige Frue! sagde hun videre: de kiende
 vores slette Mode-Tider: neppe har man opfunden een,
 forend man allerede søger en anden. Vores Uimage
 bliver belønnet med Foragt og Omkostninger ere fors-
 dede. Naadigste Frue! jeg beder dersor ydmygst: at
 de vil betænke dette, og give Besalning, at deres Betien-
 tere, under deres Betieninger Forliis, ikke taler det rin-
 geste om denne Dievels-Hændelse. = =

Nu var det Tid, at Marquisinden lod Flæde
 sig: for at køre til Opera. Hun maatte derhen. Hun
 helsede alle Logerne, hvor Hoffet pleyede at sidde, og
hun

Hun blev vaer, at Damerne og Caballerene blev meget opmerksomme over hendes Ankomst, og over de mange Nyheder, som de bemerkede ved Hjelp af Forsørelses-Glassene, hos hende. Ingen af dem havde tilforn hverken seet Capuchon eller Cabriole i Rakken paa en Dame. Derover følede Marquisindens Herte en ret kongelig Fornøjelse; men Damerne derimod den største Misfornøjelse, og skældte Duschap for en false Kvinde. Andre sagde: Marquisinden har vist nok betalt denne Nyhed dyrt nok. . . Farend Opera var til Ende, ilede Marquisinden allerede udaf Opera-Huset, og førte til Hove.

Seunte Deel.

Kort derefter saae man i alle Assembleer Envelopper, og uden dem var ingen Fest. Denne Dragt saae meget andægtig ud i Kirken, og passede net til det utvungne Væsen i Opera-Huset, paa Comedien, paa Concert, i Spadsere-Gange, ved Danss og ydermere ved Begravelser. Man saae altsaa overalt Envelopper. . . De Gamle offrede hende Sukke, og de unge Herrer bleve imod deres medfødte Væsen til Woeter og skreve Lovsange til hende.

I blant andre var en vis ung Herre, som kaldte
Maris for et Himmerig, som havde skrevet og læst en
Hob Kierligheds-Breve, og da han skulle reyse hjem, ikke
kunde erindre noget af andre Videnskaber end det samme,
folgeliq var Fordeelen af hans Reyse meget vigtig. Dog
for ikke at laste ham alt for meget, saa havde han lagt sig
efter at lære Sminke-Konsten ret af Grunden, og bragte
den til Guldkommenhed; derimod fandt han sandelig slet
intet i Philosophien, som kunde giøre ham til et fornus-
ligt Menneske. Han var ubekymret om de Landes Egeu-
skaber, hvilke han havde rejst igennem; Men derimod
havde han lært ar sye Marly, binde Bouqvetter, giøre
dem vellugtende, og at pynte Brystet med dem, hos dem
som tillod det. . . . Faro, Ovinze og Taroc spillede
han som Mesieren selv. Denne lærde Mand vilde over-
bevise sine Landsmænd, at de ikke forstoed at klæde sig
efter Smagen; dersor kibte han Envelopper og bragte
dette Kram med sig til sit Fæderneland, delte samme
ud iblant det smukke Køn, som glædede sig derover,
fordi de nu lignede Marquisinderne, og bemerkede, at
denne Dragt gjorde endogsaa de Firgetyvende Halvpars-
ten yngere. I blant dem var en Sytten Aars Venus;
men . . . hun forstoed ikke fransk; dersor udtalte hun det
Kunst-Ord: Enveloppe meget slet. Hun kaldte dette
Bnunder værk en Saloppe. Den unge Herre gjorde sig
meget Umage for at forbedre hendes slette Udtæle; men

Rym-

Nymphen blev ved og kaldte den leende en Saloppe. Af Misundelse spottede de andre hende, og kaldte denne Dragt ligeledes en Saloppe. Tilsidst blev Enveloppen overalt kaldet Saloppe. Denne Spot uagtet, blev Saloppen dog elsket, og naar Silke-Handleren ikke kunde forstaffe sort Atlas, saa valgede de hvid; men da den hvide lettest blev pletted, saa besluttede de, at betiene sig af den Altegraa. Tilsidst kom den blaa med smaa hvide Blomster i Moden, og den blev rigelig besat med hvide Kniplinger. For nu at giøre Forskiel paa en Enveloppe og paa en Saloppe, saa havde en rydse Skræder dette nyhle Indsald, og star twende store Split i saadan et Værk, og kaldte den med Splitten en Saloppe. Fruentimmerne vare med dette meget vel tilfreds; men de onskede, at vide: hvorledes Marsquisunderne har dem. Da de nu i en Hast ikke funde saae Esterretning derom, saa lod nogle hænge dem gandste esterladen, saaledes at de lagde sig selv i de anordnede Folder; men andre svobte sig i samme, at den hængte ned foran. . . .

Jeg agter det for min Skyldighed lat give de Ukyndige Esterretning om nogle Wunderværke, som formedlst Saloppen har tildraget sig.

Denne Dragt har forstaffet adskillige Syge deres Helsen igien. Denne har gjort nogle, som var

næsten 40 Aar gammel, til elskværdige Brude, og den har tillige i nogle skikkelige Egteskaber været Marsag til Skilsmisse. Jeg vil altsaa til Saloppens Berømmelse fortælle nogle troeværdige Historier:

Cleo havde alderede 36 Sommere, som hun kunde erindre sig, levet uden Frier; men aldrig saa snart var hun en Saloppe, forend en Frier meldte sig. Han blev forlbt. Dragten gjorde hende ørbar, ung, og hialp hende til en Mand.

Doris havde levet i nie Aar i Egteskab med en meget fornuftig Mand; men da hun kom paa det Indsald, at Saloppen vilde klæde hende ret englisk, saa bad hun Manden: at tillade hende det; men han var derimod, fordi han ikke kunde lide denne Dragt. Hervor blev de Uvenner, og det kom saa vidt, at Konen klagede ham an for Øvrigheden, og vilde være skilt fra ham. I det mindste fra Bord og Seng. Jeg har forglemt at sige, at hun var deylig; men midt i Processen indsaae denne fornuftige Mand meget vel, at han, for visse Marsager Skyld, vilde tage Processen, han tillod hende dersor, at bære de kostbareste Salopper.

(Alle Mænd som læse dette, kan lære heraf, at det ikke er raadeligt, at lade deres Koners Daarligheder komme for Rejsen.)

Phillis, Modernes Veninde, aglede Saloppen for den allerdeyligste Dragt; derfor bad hun Mama, at hun vilde tillade hende, at bære en Saloppe; men den strenge Moder, hvilken dog i hendes Ungdom havde giort al Ting med, var imod denne Bon. Moderens Hierte var saa haard som Flint. Saa snart Phillis kun nævnte det Ord Saloppe, saa snart var den Gamle færdig med Forbandelser. Dette smertede denne gode Pige, og hun græmmede sig saa meget, at hun tilsidst blev Sengeliggende. Doctoren blev hentet; men hverken Pulver, hverken Draaber eller Piller vare formuende at fordrive Sygdommen. Doctoren forvredede sig meget over Sygdommens Ubesindighed; men da han eengang var ene hos denne Syge, og formerkede, at Sygdommen havde taget til, fordi dette siakkels Barn neppe kunde føele, og hendes Bryst var mere beklemt end tilforn, saa bad han: at hun frit vilde aabenbare ham Marsagen til denne Sygdom. Phillis bekendte endelig, at hendes Mama havde Skyld, fordi hun ikke vilde tillade hende, at bære en Saloppe. . . . Doctoren blev glad. Han gik til Modernen og fortalte hende den Fare, i hvilken hendes Datter var, dersom hun ikke forærede hende en Saloppe. Han demonstreerde hende Sygdommen meget medicinst, nemlig, at Pinen i Pericrane havde sin Oprindelse af Saloppen, og dersom de ikke brugte nogen Modgift, saa vilde Modernen

deren for sildig begræde, at man inden saa Dage bar hendes fiere Barn til Graven. Han bevisste tilsige temmelig physicalist, at endogsaa Utsy ikke hadede deres Unger, meget mindre burde en Menneske. Moder hade sit Barn. Han svor, at han aldrig vilde helse hende paa Gaden, saafremt hun ikke reddede hendes Barn fra Døden med en Saloppe. Moderen blev bevaeget over Doctorens Prædiken. De gif begge til den Syge. Doctoren spurgte denne unge Vige ad, om hun forlangede en hvid, en graa eller en sort. . . . Sort! sort! raabte det syge Barn. Moderen gav hende Haanden derpaa. Datteren taffede hende for denne deylige Foræring, ilede ud af Sengen, klædte sig paa, og klobte endnu i samme Time fort Atlas til en Saloppe.

Siette og sidste Deel.

Tydkland, hvor Envelopperne og Salopperne i 6 Maaneder havde viisi deres Pragt og Nyttc, saa . . . ach! . . . hvad skal jeg sige? . . . saa . . . saae man samme allerede i Kiskener, og de Uforstammede betiente sig ydermere deraf til ea Senge-Klödning. . . . Man funde altsaa let slutte, at det vilde foraarsage Saloppernes Undergang. . . . Hvad er ubestandiger, end et

Fruen-

Gruentimmer Hierste? Det som et Gruentimmer i Dag falder guddommelig, det foragter hun i Morgen, og hvad hun i Overmorgen ikke ønsker, det begærer hun Dagen derefter med stort Længsel. . . .

Mit bedrøvede Sind fører mig uformodentlig fra mine Fortællinger. Jeg formoder altsaa, at denne sidste Deel, imod min Willie, vil blive meget uordentlig, og jeg spaar ydermere, at dette er den sidste Beskrivelse, som er skreven til Envelopernes og Salopernes Ære. Jeg frygter, at den værdige Saloppe derover känner i Forglemmelse, og at Gudinden Juno selv har gjort disse Ansialter, at den kommer af Moden; fordi disse Herligheder blev lagde paa de gemeeneste Skuldre, maatte beklæde de groveste Hænder, og blev misbrugte i de sletteste Huse og Gader. . . . Men jeg beder. . . . Store Gudinde! se til den sukkende Saloppe! red hende fra Undergangen! Gør i det mindste den halve Flok af Silkevæverne blind, at der ikke bliver vævet saa meget Atlas. Denne Forsyrelse vil giore Atlassen saa dyrt, at de Redrige, som vil abe alle Moder efter, ikke kan betale den. Maadigste Frue! hvor hør mig! gør jo før jo heller disse Karle blinde! eller lad

Iad dig endnu engang see for en Duschap! Viis hende
en nyere Dragt! Figuren kan være som den vil, naar
den kun er nye. Det er ligemeget om den er som en
Dragt, som for nogen Tid Fiskebeen Skorterne, eller
om den har en Taille som en Sæk, om i Stæden for
en Capuschon hænger en Hætte, Tornister, Patron-
taske eller Randsel, det er lige meget, naar der kun
hænger noget. Skønne Juno! dersom Duschap er
død, saa skab os en nye Duschap, som forsyner Landet
med nye Moder, at Dotterne ikke blive gammel for
Tiden, og Moderne, som Drænder, blive unge!
• • • Gudinde! vilde du, os til Straf, tage
Envelopperne, Salopperne, Møpsletterne,
Sinfonierne, Morreuserne, Asclavagerne, Bour-
letterne, Cabriolerne og i sær Capuchonnerne
fra os, o saa forær os derimod ligesaa meget nyt, som
du tager gammelt fra os! og at du seer, at min Bon
kommer fra Hiertet, saa vil jeg selv hielpe, at opænke
nye Navne til disse herlige Mode-Billeder. F. E. den
nyeste Mode-Klædning som du forærede Verden, kunde
man kalde: En Juno. Jeg twirler paa, at der er no-
get i Verden som er faldet op efter dig. Du vilde
gior

giøre dig dermed udsadelig. Dit Navn vilde herved bli-
ve bekjendt i blant Menneskerne, da det i disse Tider kun
er bekjendt i blant Poeterne, og jeg frygter, at Poeter-
nes Slaegt deer reent ud; dersor optænk en nye Dragt
og besael: at den kaldes Juno. Giv denne nye Dragt
tillige de Kræfter, at samme gør de Fornemme yngre
end de ere, men gør derimod de Ringes Unseelse, som
imod deres Staud og Formue esterabe alle Moder, i
det mindste saa gammel, at en Pige paa 16 Aar ligner
en Matrone paa 60 Aar, bed og din Veninde Venus,
at hun ikke giver en saadan næseviis Pige en Mand.

Bonher mig Gudinde og
lev vel!

Seg gidder gierne hørt, at man roeser mit
Arbeyde, og jeg roeste det selv; dersom det
ikke

ikke var imod Belanständigheden: Da det nu lader ilde at roese sin Bahre for meget, saa vil jeg kun melde til det smukke Kjøn, ogsaa til dem, som gidder læst muntre, critiske og tillige moraliske Skrifter, at i Bogladerne paa Borsen ere at faae:

Den angenemme May.

Og

Cecilia eller den uguadelige Datters forunderlige Hændelser.
Hendes Udyder, slette Opførsel imod hendes Mand,
og den derpaa følgende
Straf.

